

YONCA ELDENER

*Göbeklitepe
Muhafızı*

Remzi Kitabevi

12. BASIM

YONCA ELDENER Ankara’da doğdu. TED Ankara Koleji mezunu. Lisans ve doktora derecesini ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Şehir Planlama Bölümü’nden aldı. University College London’dan master derecesi bulunmaktadır. Eldener’in *Göbeklitepe Muhafızı* isimli romanının İngilizce çevirisi de yayımlanmıştır. Perakende ve dağıtım kanalları üzerine Amerika’da yayımlanmış akademik makaleleri bulunmaktadır. Pazarlama, mağazacılık ve e-ticaret tecrübesi olan yazarın diğer kitapları şöyledir: *Eş İşten Geçmeden*, *Yedi Uyananlar*, *Kaderin Üç Dokumacısı* (Remzi Kitabevi, 2025), *İstanbul’un Hayaletleri* (Remzi Kitabevi, 2026).

YONCA ELDENER

Göbeklitepe
Muhafızı

R O M A N

Remzi Kitabevi

GÖBEKLİTEPE MUHAFIZI / Yonca Eldener

© Remzi Kitabevi, 2026

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Ceyhan Usanmaz

Kapak görseli: Emrah Yücel

ISBN 978-975-14-2306-1

BİRİNCİ-ON BİRİNCİ BASIM: Altın Kitaplar, 2014-2022

ON İKİNCİ BASIM: Remzi Kitabevi, Eylül 2026

Kitabın basımı 1000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul

Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

Biricik annemin anısına...

*Ne altımızdaki
Hasır, kilim,
Ne yediğimiz
Bir parça dilim, Kahretti.
Bizi ölüm mahvetti...*

– Zarife Öztan (Boyacı)

1. BÖLÜM

Kelam

*Babil Kulesi inşa edilene kadar
bütün dünyanın dili bir, sözü birdi.*

*Sonra Rab, “Gelin inelim ve
birbirinin dilini anlamasınlar diye,
onların dilini orada karıştıralım,” dedi.*

– Yaratılış 11: 1-7

Kâmil, Milas Musevi Mezarlığı'nda annesi Eren'in mezarı başında çömelmişti. Önce annesinin kesilerek parçalara ayrılmış gömleğinin olduğu poşeti, sonra da ölüm belgesini vermişlerdi eline. Ardından mezarlığa gelmek için bir avuç tanıdık ve dosttan oluşan kafiye yola çıkmıştı. Grubun peşine takılan Milaslı çocuklar, mezara su döküleceğini sanıp para toplamak hevesiyle buldukları su kaplarını yanlarında getirmişlerdi. En son biri gömüleli yıllar geçmiş olan harap Musevi Mezarlığı'nda, cemaatin bir zamanlar ellerini yıkadığı çeşmenin kurduğunu anlıyınca yüzlerini asmışlardı. Kâmil'i kimse tanıımıyordu, ancak dua edecek cemaati oluşturmak için gereken on kişiyi tamamlamak üzere teyzesi Beti'nin hatırına İzmir'den kalkıp gelen bir avuç Musevi, hahamın etrafında yerlerini almışlardı. Müslüman cemaat, hayatlarında ilk defa duydukları duaların okunduğu cenaze törenini ağızları beş karış açık izlerken ellerini nereye koyacaklarını, nasıl dua edeceklerini, nerede duracaklarını bilmemesinin tedirginliğiyle kıpırdanıp durmuş, Museviler ne yaparsa ay-nını yapmaya çalışmışlardı.

Kâmil başı önde fısıldayarak duasını etmiş, bitince de Beti teyzesinin yanına gelip sarılmıştı. Yaşlı kadın şefkatle Kâmil'in başını okşamıştı. Defin işleminin sona erdiğini anlayan dostlar, Kâmil'in yanına gelerek başsağlığı dilerken elinde su kapları olan çocuklar, önüne gelenin paçasına yapışıp para istemiş, sonra da gölge gibi birbiri ardına mezarlıktan ayrılmışlardı.

Kâmil el ayak çekildikten sonra bir süre mezarlıkta yalnız kalmak istemişti. Annesinin mezarının başına oturdu.

Babasını hiç hatırlamıyordu. Büyükbabasını çok küçük yaşta kaybettiğindeyse, hayalini uzun bir süre her yerde görmüş, ken-

disinden başkasının onu görmediğini anladığındaysa şaşırmıştı. Bir süre sonra yok olan hayalleri terk edilişine yormuştu, ancak gerçek terk edilmişliği annesini kaybedene kadar bilmemişti. Şimdi ise ölmek ile yaşamak arasındaki farkı tüm bedeninde hissediyordu. İnsanın annesi parmak izi gibi ona özel ve tekti. Mevcudiyetinin temeli çökmüştü sanki. Daha iki gün önce gülen, sesi kulaklarında çınlayan, duyguları olan bir insanın artık yaşamıyor olmasını kavramakta zorlanıyordu. Kendisini beklentisiz ve tüm kalbiyle seven tek varlık annesiydi ve onun değerli dualarından mahrum kalmıştı. Yalnız olduğunu düşündüğü tüm zamanların anlamsızlığını fark etti. Asla kapanmayacak koca bir boşluk açılmıştı kalbinde. Yüzlerce anı aynı anda aklının yetişemeyeceği hızda akıp giderken yıllardır biriktirdiği tüm gözyaşları birden boşalıverdi. Sesini duyar ümidiyle attığı çığlık, ıssız mezarlığın derinliklerinde yankılandı.

Mezarın başına oturmuş, elleriyle yüzünü kapamıştı. Birden, omzunu küçük bir parmak dürtünce irkildi. Kafileye takılıp gelmiş ay yüzlü küçük oğlan çocuğu yanına oturmuş, iri gözlerini merakla Kâmil'e dikmişti. Çocuk tüm saflığıyla sordu.

“Abi sen de turist misin?”

Şaşıran Kâmil gözlerindeki yaşları silip kendisini toparlamaya çalıştı.

“Neden böyle düşündün?”

“Arkadaşlar öyle dedi de.”

“Farklı mı görünüyorum sence?”

“Yoo, sen bizim gibi konuşuyorsun da berideki adamın ne dediğini anlamadık.”

“Hahamdan mı bahsediyorsun? O bizim imamımız. O adam anneme dua etti. Burada benim annem yatıyor.”

Başını iki yana sallayan çocuk, “Yok, süslü adamı demiyorum. Köşede beyaz saçlı bir amca vardı. Yuvarlak gözlükleri vardı. Bizim buradakiler gibi değildi. Şapkası da garipti,” dedi.

Kâmil şaşırmıştı. “Öyle birini hatırlıyorum.”

“Kalabalıktan uzakta, geride duruyordu. Ben bahşiş istediğimde ne dediğimi anlamadı.”

“Allah Allah!” dedi Kâmil. “Belki İzmir’den gelenlerden biridir.”

“Peki imam turist miydi?”

“Dualar farklı diye mi soruyorsun?”

“Ben duaları çok anlamıyorum da abim biraz anlıyor. Kuran kursuna gidiyor o.”

“Sen gidiyor musun?”

“Ben kurstan kaçtığım için cezalıyım. Anam çok kızdı.”

“Nereye kaçtın?”

“Top oynamaya.”

Kâmil gülümsedi. Çocuğa doğru eğildi ve, “Aramızda kalsın, ben de din derslerinden kaçıp futbol oynadığım için çok ceza aldım,” dedi.

“Hiç çarpıldın mı peki?”

“Şimdilik hayır!”

Cevap çocuğu rahatlatmıştı.

“İyi o zaman.”

“Adın ne?”

“Can.”

“Memnun oldum Can. Ben de Kâmil. Bizde cenazelere çocuklar gelmez ama senin geldiğin iyi olmuş.”

Kâmil eve geldiğinde komşular annesinin terliklerini kapının önüne bırakmışlardı. İçeri girdiğinde, dualar aynı hüznü paylaşmak için okunurken, Milaslı komşuların gözyaşlarına hâkim olamadıklarını fark etti. Yaktıkları buhur genzine hücum etti. Yedi günlük yas boyunca yemek pişmeyecek olan cenaze evine gelenler, taziyelerini bildirdikten sonra kendilerini evinde ağırlayacak Gülfer teyzelere geçmek üzereydiler. Gülfer teyze, Kâmil'in büyükbabası ve büyükannesini gömerlerken hep yanlarında olduğundan, hatırladığı kadarıyla gelenleri, âdetlerine uygun ağırlamaya çırpınıyordu.

Ziyaretçiler ayrılınca Kâmil de Gülfer teyzenin evine geçmiş, önüne titreyen ellerle konan çorba kâsesini kaşıklayana kadar da acıktığını fark etmemişti. Yaşlı kadın bir çırpıda bitiveren çorbayı tazelemek için mutfığa giderken, Kâmil'in ellerini, yaşlılıktan buruşmuş pamuk ellerinin içine alıp, "Adam gibi ye oğlum. Güçsüz düşersin," dedi "Ah yavrum, öksüz çocuğum. Hiç unutmam, anneannenin yaban ellere gitmezden evvel evin eşliğini öptüğünü. Çok genç gitti be oğlum. Sen bize emanetsin. Ziyaretçiler gitsin, çarşıya ineceğim. Sonra bu gece sende kalacağım."

Tüm itirazlarına rağmen Kâmil'in geceyi yalnız geçirmesine müsaade etmeyen Gülfer teyze, akşam olduğunda Kâmillerin evinin üst katındaki odalardan birine usulca yerleşti. Pencere boyunca uzanan sedirin üstünde sabaha kadar dua okurken, Kâmil de sessizce evin bütün odalarını gezmeye başladı. Önce taş evin üst katından sokağa taşan cumbasına oturdu, bir süre cıvıllı sokak lambasının ışığında sokaktan geçen tek tük insanları izledi. Sonra arka pencereye yürüyüp avluya baktı. Karanlık avluda zorlukla seçebildiği mermer merdivenleri saran asmanın dikildi-

ği günü hatırlıyordu. Kendisi çok küçükken tuvalet ve mutfak avlunun köşesinde olduğunu da. Annesi mutfak ve tuvaleti, evin kiler olarak kullanılan bodrum katına sonradan taşımıştı. Musluğundan sıcak su akan bir mutfak kavuşunca elleri soğuktan kıpkırmızı olmaktan kurtulmuştu, ancak bu sefer de boyuna alçak gelen tezgâhta çalışmaktan bel ağrıları başlamıştı.

Kâmil sessizce bodrum katına inip ellerini mutfak tezgâhının üzerinde gezdirdi. Annesinin ölmeden önce kurduğu turşu kavanozlarını görünce nefesi kesilecek gibi oldu. Kendisini avluya attı ve üşüdüğünü fark edene kadar mermer eşikte oturdu. İçeri girip üst kattaki annesinin odasına çıktığında, avluda ne kadar zaman geçirmiş olduğunu bilmiyordu.

Kâmil, gün ağarana kadar annesinin odasında çekmecelerinden gardırobuna ne varsa karıştırdı. Annesinin masasının üzerinde açık duran not defterini eline alıp göz gezdirmeye başladığında, onun kimsenin anlamını bilmediği Karca harflerinin yanına uyumaya gittiğini düşünüyordu.

Dilbilimci annesinin odasına kapanıp saatlerini Karya dilini çözmek için geçirdiği tüm zamanlar boyunca Kâmil de yan odada bilgisayarla çalışırdı. Anne oğul uzak diyarlara yelken açarcasına çalışmaya daldıklarında coğrafi sınırlar, kimlikler ve zaman engelleri ortadan kalkar, özgürlüğün tadını çıkarmaya doyamazlardı. Gece yaşanmışlıkları, Milas'ın binlerce yıldır üst üste yığılmış yerleşim katmanları gibi benliklerinde birikir, sabah olunca bir rüyadan uyanmışçasına unutulmuş derinlere itilirdi. Kâmil yüzeyde görünenin altında, derinlerde ne olduğunu kendi dahi bilmezdi. Annesi Anadolu'nun en eski dillerinden olan Karcanın şifrelerini çözmeye çalışırken, kendisi de yan odada güvenlik sistemlerinin şifrelerini çözüyor olurdu. Hatırlayamadığı kadar çok kimlikle tanımadığı insanlarla yazışır, hırslı gibi usulca veri tabanları arasında gezinerek yüzlerce güvenlik şifresi kırdı. Bilinmeyeni çözenin yorgunluğu ana ile oğulun üzerine çöktüğündeyse, başardıklarından gurur duyamayacak kadar bitkin düşmüş olurlar ve sabah gün ağarana kadar ışığı açık unutulmuş odalarında masa başında uyuyakalırlardı.

Kâmil üstün zekâlıydı. Çocukken kimsenin çözemediği problemleri anında çözer, öğretmenlerinin cevap veremeyeceği sorularla onları sıkıştırdığı için sıkça dayak verdi. Enerjisinden yerinde oturamayan Kâmil, ceza alıp sınıfın bir köşesinde ayakta dikiirken bile boş durmaz, bir yandan sınıf arkadaşlarını incelerken diğer yandan çöpleri karıştırdı. Bununla da kalmaz, buldukları ve duyduklarıyla ördüğü bilgi ağını maharetle birleştirir, umulmadık sonuçlar çıkarırdı. Böylece her zaman diğerlerinden bir adım önde olur; bu sayede iptal olan sınavlardan, geçen senenin sınav sorularının tekrar sorulacağından, öğretmenin hastalandığı için gelmeyeceğinden herkesten önce haberi olurdu. Kâmil, bunları öğrenmek için harcadığı zamanı ders çalışmaya harcarsa sınıfını zorlukla geçmek yerine okulunu birincilikle bitirebilirdi. Öğretmenlerinden ve sınıf arkadaşlarının velilerinden aldığı şikâyetler nedeniyle okul bitene kadar öğretmenler odasından çıkamayan annesi, oğlunun futboldan başka bir şey düşünmediği ergenlik dönemini atlatıp bilgisayarıyla kurduğu bir dünyaya yaptığı ani dalışı sakinlikle karşılamıştı.

Kâmil; İbrance, İngilizce, Fransızca ve Arapçayı bir solukta öğrenmişti. Bir kısım Milaslılar, Kâmil'in küçükken girdiği din dersinde duaları herkesten önce öğrenmesini diğer çocuklara örnek gösterecekleri de Musevi olmalarından dolayı ona şüpheyle bakarlardı. Milaslıların bir kısmı ise, kendilerinin dahi kökeninin nereden geldiğini hatırlamadığı âdetleri iç içe geçmiş bu kasabada mutlu mesut yaşadıklarını, doğduklarından beri yanı başlarındaki can komşularını mevlitlerine davet ettiklerini unutmamışlardı. Mahallede oyun oynarken büyükbabasından öğrendikleri Ladinoya dili dönmeyen çocukluk arkadaşları, onun kırk Türkçesinin taklidini yaparak dalga geçtiklerini hâlâ hatırlarlardı. Toprağı öpüp evlerini terk eden Musevi komşularını ömürlerinin sonuna kadar unutmayacak olan yaşlılar, radyoda ne zaman eski melodiler çalsa gözyaşına boğulur, şarkıları dilleri döndüğünce mırıldanırlardı. Kâmil'in yaşlılarıysa, ihtiyaç duydukları her an yanlarında olan, yürümek yerine her yere koşarak giden bu zeki çocuğun, fark ettirmeden etrafını yönettiğini anlayamazlardı.

Futbol oynarken hiçbir zaman kaptan olmazdı ama perde arkasındaki asıl kaptan Kâmil'di. Takımları kazandığı sürece bunun ne şekilde olduğunun bir önemi yoktu arkadaşları için. Kâmil hep onların yanındaydı ama onun nasıl biri olduğunu sorular, aralarından bilgisayar ve futbol dışında bir şey söyleyecek tek bir kişi çıkmazdı. Ona gerçekten dostça davranan arkadaşları vardı ancak Kâmil elinde olmadan tüm çevresine ördüğü duvardan içeri kimseyi sokmazdı. Onu şehir merkezindeki bir kafede arkadaşlarıyla sohbet ederken görenler, aklının başka yerde olduğunu asla anlayamazlardı. Gözleri hep çevresindeki sistem açıklarını arar, bilgi toplamak için etrafı gözetliyor olurdu. O, bardağa tıkıştırılan adisyonları, uzaktan el hareketiyle istenen hesapları, masaya götürülen hesap kutusunu, içine konan kartları ve paraları, kafenin kepenk kilitlerini, yan masadan atılan kahkahayı ve sevgilisiyle konuşurken sallanan ayağı zihnine kazırdı.

Kâmil, Milas'ta liseyi bitirdikten sonra İstanbul'da bilgisayar eğitimi almıştı. Yazılım kodlarını yalamış yutmuş, kimsenin öğrenmeye cesaret edemeyeceği program dillerini sökmek için inanılmaz bir iştahla sabahlara kadar çalışmıştı. Okulu bitirdikten sonraysa annesini yalnız bırakmamak için Milas'a geri dönmüş, bilgisayarı neredeyse oradan çalışıp para kazanacak bir iş kurmuştu kendisine. Atalarından aldığı ticaret zekâsıyla oldukça da iyi kazanıyordu. Ve ataları gibi kazandığı paraları yastık altında biriktirirken, evinde yuva değil kamp kurmuş, her an gidecekmiş gibi eğreti oturmuştu. Onu Milas'a bağlayan hiçbir şey yok gibi görünüyordu, öyle ki yarın annesi ölse kapıyı çarpıp çıkacak durumdaydı. Bu yüzden kız arkadaşı da olmamıştı. Kumral saçlarını, Yunan tanrısı gibi kusursuz düz burnunu, ince uzun parmaklı ellerini ve bal rengi gözlerini görünce dizlerinin bağı çözülen Milaslı genç kızlar, ilgisini çekmek için nafile uğraştıklarını kısa süre sonra anlayarak ondan uzaklaşmışlardı. Nadir de olsa ona ulaşamamanın inadına kapılan kızlar çıksa da sonunda onlar da pes etmişlerdi. Kâmil sanal dünyada tanıştığı ve kim olduklarını bilmediği kadınlar dışında kimseyle görüşmez, iş için Milas

dışına çıktığında geceyi birlikte geçirdiği kadınlardan sabahı birlikte karşıladığı tek bir kişi olmazdı.

Sıra dışı bir kadın olan annesi Eren, konu komşunun ve arkadaşlarının aksine Kâmil'e evlenmesi için kız gösterip durmaz, gitmek isterse onu anlayacağını söyleyip dururdu. O, Milas'ta oğluyla kendi dışında Musevilerin varlığını hatırlatacak bir şey kalmadığının farkındaydı. Oğlunun kendisine uygun bir eşi Milas'ta bulup buraya bağlanmayacağını da bilirdi. Ancak her zaman yaptıkları gibi bu konuyu hiç açmazlardı. Aşikâr olanı konuşmamak annesiyle aralarındaki bir akit, paylaşılmayan duygular çözülmeden bekleyecek şifreler gibiydi.

Kâmil, şifre çözenin sırlarını öğrendiği annesinin zekâsına hayranlık duyardı. Annesinin dilbilim üzerine çalışırken kullandığı prensipleri öğrenmiş, işletim sistemlerini alfabe gibi görek çalışmıştı. Annesinin, dilinin sınırının düşüncesinin de sınırı olduğunu söylediğini unutmamış, neredeyse her seferinde yarım kalmış hissi veren kısa programlarının yazılım dilini esnek tutmuştu. Böylece üzerlerinde defalarca yeniden çalışabilmiş, yazılımları Karca gibi yok olmasın diye çabalamıştı.

Kâmil, kendisine kurduğu dünyada programlarla dile gelmişti. Görünmez konuma geçip açık portları yakaladığında, adını aldığı tanrıça Hekate'nin, bekçiliğini yaptığı yeraltına inen kapıyı ardına kadar kendisine açtığını hayal ederdi. Hedeflediği kurban siteye bir kez sızdı mı, ona teşekkürlerini sunarcasına "Hekate" imzasını atarak işini bitirirdi. Mesajını görenlerin kapıldıkları güvensizlik ve huzursuzluk ise, Kâmil'in derinden hissettiklerinin karşılığı olurdu.

Delikanlılığın tüm isyanlarını bastırabildiği yaşları geçip otuzuna geldiğindeyse, daha büyük işler yapmanın dayanılmaz tutkusuna kapılmıştı. İtaatsizlik ve merakla çığneden kurallar sonucunda elde ettiği ustalıklı uçurumun kenarında dururken, aşağıya düşmekle göklere uçmak arasında çatallaşan yolu maharetle yürümesi gerektiğini biliyordu. Ne istediğini kendisi de bilmez bir hâlde daha fazla sağa sola savrulamayacağını farkındaydı. Bir karar vermesi gerekiyordu. Belki de Milas'tan gitme zamanı gel-

mişti. Ancak özgürlüğü zaten sanal dünyada yaşayan biri için bunun neyi değiştireceğini bilmiyordu. Giderse annesinin anısına ihanet edeceğinden korkuyordu. O İzmir’den Tanzimat’la gelen diğer Musevilerin aksine Milas’ı hiçbir zaman terk etmemişti.

Museviler Milas’a 19. yüzyılın başlarında Tanzimat’ın gayrimüslimlere tanıdığı geniş dini ve ticari özgürlükler sayesinde gelmişti. O dönemde Milas’ta üç yüz ailelik bir Yahudi cemaati yaşıyordu. Büyükbabası gibi birçoğunun Milas arastasında manifaturacı dükkânı vardı. Çoğu Musevi, Eren’in doğduğu yıl çıkan Varlık Vergisi yüzünden borçlarını ödemek için mallarını satmışlardı. Eren’in anne ve babası da maddi durumları bozulduğu için İsviçre’ye göçmeye karar vermişler, Eren henüz doğduğu için yanlarına alamamışlardı. İsviçre’ye yerleşip düzen sağladık-tan sonra geri gelip almak üzere onu dayısına emanet etmişlerdi. Eren’in dayısı ise kemik hastası eşi seyahat edecek durumda olmadığı için Milas’ta kalmıştı. Kız kardeşi İsviçre’ye gittikten kısa bir süre sonra eşiyle birlikte trafik kazasında ölünce, emanetine ömür boyu bakmış, onu sekiz yaş büyük oğlu İzzet’ten ayırmadan büyütmişti. Bozulan maddi durumlarına ve eşinin sağlığına rağmen, kızların eğitimine çok önem veren tüm Milaslı Museviler gibi o da Eren’e iyi bir eğitim vermişti.

İzzet okulunu bitirip çalışmak için İzmir’e yerleştiğinde, Eren de İzmir’de bir Fransız okuluna gitmişti. Liseyi bitirince dayısının Fransızca konuşulan bir ülkeye gitmesi ısrarlarına karşın, üniversiteyi, merak saldı dilbilim alanında en iyi eğitimi veren İngiltere’de okumaya karar vermişti. Gitmeden önce de hayat-tayken oğlu ve kızının mürüvvetini görmekte ısrar eden yengesinin hatırına İzzet ile evlenmişti. Yengesi, evlenmeden önceki gün Eren’in hiç kesilmemiş saçlarını dualarla kesmiş, onu hama-ma götürmüş, sonra da elleriyle pişirdiği tuzlu balığı yedirmişti. Oğlu İzzet’i kendi evine sokmayıp gece kasabanın tek pansiyonunda kalmaya göndermiş, ertesi sabah Eren’i gelin evinden aldır-mıştı. Yengesi, çocuklarının mutluluğunu gördüğüne şükürler etmiş, ardından yeni gelin Eren’i İngiltere’ye uğurlamıştı.

Eren, çocukluğunda başlayan tutkusunu, üniversitede Karya dilbilimi üzerine çalışmaya başladığında nihayet hayatının ayrılmaz parçası hâline getirebileceği için heyecanlanmıştı. Çocukken, Hisarlık Tepesi'ne bakan evlerinin penceresinden gördüğü kalıntıların ne olduğunu hep merak etmişti. Eğer büyük ağaçların olduğu avludaki salıncağında değilse, mutlaka pencereden tepeyi izleyip hayal kurardı. Dayısına derin bir hayranlık duyar, onun her şeyi bildiğini düşünürdü. Yengesinin ona Ege'nin cibez, ebegümeci otları ve çıntar gibi eşsiz mantarından nasıl meze yaptığını öğretmediği zamanlarda babasının hikâyelerinden sıkılıp kaçan İzzet'in aksine, heybetli adamın dizinin dibinden ayrılmazdı. Eren dayısına durmadan soru sorar, o da her şeyi sabırla cevap verirdi. Penceresinden izlediği antik sütunun adının, üzerindeki leylek yuvası nedeniyle Uzunuva olduğunu da dayısından öğrenmişti. Ancak Eren'in arkeolojiye artan merakıyla sorduğu sorulara dayısı cevap veremez olduğunda şaşırmıştı. 12 yaşında genç kızlığa adımını attığı Bat Mitsva töreninden sonra dayısının da yengesinin de hiçbir şey bilmediğine karar vermişti. O yıllarda hastalığı iyice ağırlaşan yengesine ev işlerinde yardım ettikten sonra soluğu Milas Kütüphanesi'nde alırmıştı. Bugünkü Muğla ilinin tamamını, Aydın ve Denizli'nin de bir kısmını kapsayan Karya ile ilgili ne bulduysa okumuş, bunun çok eski bir Anadolu uygarlığı olduğunu o zaman öğrenmişti.

Geçmiş MÖ 3000'lerde Ege adalarına ve Girit'e giden bu çok eski halk, bin yıl içinde tüm Ege'ye hâkim olmuştu. MÖ 1400'de Minos uygarlığının yayılmasıyla birlikte Anadolu'ya geri dönmüşlerdi. Ünlü kraliçelerin, korsanların ve tarihteki ilk kadın amirallerin yurdu Karya zamanla unutulmuş tarih sayfalarına gömülmüştü. Tek tük hatırlananlar arasında MÖ 12. yüzyılda Truva Savaşı'ndan sonra Karyalı kadınların, kocalarını öldüren istilacı yeni kocaları ile hiç konuşmadan yedikleri yemekler kalmıştı. Bir de Pers idaresi altında geçirdikleri altın çağı taçlandıran Mausolos'un Dünyanın 7 Harikası'ndan biri olan mezarı...

Dilbilimci annesini Milas Musevi Mezarlığı'nda son yolculuğuna uğurlayan Kâmil'in hayatı, hiç tanımadığı Harranlı bir adamın, evini satın almak istemesiyle altüst olur. Milas yakınlarında cesedi bulunan adamın konuştuğu son kişi Kâmil'dir ve o daha annesinin yasını tutarken kendini bir anda cinayet zanlısı olarak nezarete bulur.

Şartlı salıverilmesinin ardından gerçeğin peşine düşen Kâmil, loş odasında âdeta bir mabede girercesine açtığı bilgisayarının önüne döktüğü şifreleri çözdükçe yolu, insanoğlunun dönüşüm hikâyesinin yazıldığı Göbeklitepe'ye çıkar.

Peki Göbeklitepe neresidir?

Anadolu'nun en derin ve kadim öğretilerinin fısıldandığı, ehil olmayanlara kapalı olan sırların saklandığı ve insanlık tarihinin baştan yazıldığı bir mabet...

Ve tüm bunları koruyan dilsiz muhafızın sırrına ancak hikmet sahiplerinin vâkıf olabildiği, zaman ve mekândan azade bir uğrak yeri...

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2306-1

9 789751 423061

KDV'den muaf